

Leo Climent
**Cullera
Runner**

L'ELÈCTICA

bromera

Premi
Novel·la i Falles
de Cullera

1
MADRID 2093

–Tens una missió important, preparat.

La veu sonà greu, solemne, important. El lloc, el despatx del subdirector que no es xafava tots els dies. I la jove que l'escoltava a l'altra banda de la taula notà que una onada d'adrenalina li pujava per tot el cos, era el seu primer destí, estava ansiosa i somreia, però de seguida començaren a matisar l'alegria inicial d'Irene, calia ser sincer.

–Vas a un lloc en festes. Ja saps el que això significa.

–M'ho imagine: descontrol horari, gent pel carrer, menjar a deshores, en qualsevol lloc...

–Hi haurà beguda, segur, no ho dubtes, i gent ballant i cantant sense control. La festa és així.

–Ja ho he estudiat, tot això, en els cursos de preparació... Gent convidant-te, abraçant-te...

–T'hi pots trobar qualsevol cosa, però tu coneixes la zona –Irene començava a preocupar-se davant l'allau d'inconvenients que se li auguraven–. És a l'est de la Península, un poblet xicotet que no sabem encara com ha resistit els darrers cataclismes. És Cullera...

El matí havia començat tranquil a l'oficina dels Serveis Centrals de la Seguretat, però això és el que tenen les aparences, que no te'n pots refiar i aquell dia quan Irene arribà al despatx pareixia que res no podia trencar la quietud i avorriment dels darrers temps, una pau de la qual estaven ben orgullosos en aquell organisme on tenien com a mèrit la total absència de prestacions de cap servei en molts

anys. Irene portava ja un any treballant, llegint informes i redactant anàlisis. Un any sense cap ensurt. Però aquell matí no era normal.

El govern centralitzat tenia una política de pacificació que funcionava molt bé, sens dubte, una volta acabada la problemàtica democràcia, per fi! Hi havia pau després de molts anys i als Serveis Centrals de Seguretat feia temps que no sonava cap dispositiu. Senyal que tot transcorria com tocava. I per això quan el subdirector va sentir la telefonada fatídica a primera hora del matí es posà en alerta. El dia podia complicar-se.

L'alt funcionari tornà a llegir la petició que li havien enviat els sistemes d'intel·ligència: era una sol·licitud de servei. Ho passà de seguida a la sala d'anàlisis i riscos, li ho confirmaren plenament: un poble menudet a l'est de la Península volia recuperar una vella festa quasi oblidada, ja sabeu: gent al carrer, traques, música, soroll, dinars i sopars al carrer, en definitiva un desgavell inacceptable.

Però, a més a més, calia afegir-hi un altre inconvenient: una personalitat ben eminent havia sigut convidada a la festa per a presidir-la i, el pitjor de tot, podia patir un atemptat greu, el risc era altíssim, hi havia nombrosos informes que ho asseguraven. La seua integritat personal era vital perquè era un prestigiós científic que venia des de Houston i demanaven seguretat absoluta.

Després de pegar-li unes quantes voltes, el subdirector arribà a una conclusió: va passar la informació al director i començaren tots dos a dictar les ordres que estimaren pertinents.

—No hi ha més remei, hem d'intervindre.

—Tens ja alguna conclusió?

—Sí, les anàlisis prèvies ja ho assenyalaven i és el que temíem, s'han confirmat totes les hipòtesis i totes les prediccions. No hi ha dubte, tenim fins i tot la data i el lloc del possible atemptat.

—Meravelles de la tècnica.

—Però no tenim temps ni personal. Bé, temps per a pensar-ho no cal, ja ho tenim decidit i molt més quan jo no he d'anar-hi. Però portem tant de temps sense cap missió que ja no sé si sabrem.

–I fons reservats? Tenim diners adjudicats?

–Haurem de traure'ls d'on siga. Hem d'intervindre, aquesta operació és un risc inacceptable per a la família científica, encara que no tinguem un crèdit.

–És un risc també per al teu prestigi.

–Evidentment.

–Només queda buscar la persona indicada, o actuem o perirem tots. I pel que sembla ha de vigilar aquest científic tan estimat, que sens dubte serà objectiu dels nostres enemics. I això ho ha de saber la persona que li posem per a protegir-lo, no creus?

–No hi ha més remei. Ha de ser gent de confiança per a no córrer riscos.

–És clar.

–Doncs avisa'm quan tingues el candidat.

–Ja la tenim, tot i que ella encara no ho sap. Però hi ha un problema.

–Quin?

–Que la seleccionada és molt jove, però és l'única persona que reuneix els requisits essencials, només té trenta anys, però, això sí, crec que coneix el terreny. L'algoritme és contundent, és ella o ningú.

–Teníem més candidates per al servei?

–No.

–Aleshores és la millor, no en tingues dubte.

La candidata, efectivament la que presentà el programa, la més idònia segons el sistema, havia d'encarar una missió difícil, complicada i delicada.

Irene fou cridada al despatx del subdirector i arribà amb l'alegria i la inconsciència de la gent jove que creia que per haver tret una bona posició en les proves d'accés tot ho podia afrontar sense problemes.

–T'enviem a Cullera. Ja sé que tu eres nascuda a Madrid, però alguna cosa et deuen haver contat els teus pares, que sí que coneixen la zona.

La seua família era de Cullera, concretament del barri del port, ella havia nascut a la capital, però allò no havia de suposar un problema, perquè la resta de requisits els superava sense problemes.

—Tens una missió delicada, t’hauràs d’enfrontar amb una gentada immensa que actua en massa i amb l’enteniment enterbolit, estan en festes, sí, ja ho sé, encara hi ha gent que fa festa, no m’ho explique com ho aconsegueixen, però aquella zona és diferent, és especial. Veuràs que són difícils de tractar, almenys durant aquests dies de l’any —la va previndre el subdirector—, volen celebrar les Falles, una festa obsoleta i caducada que ja quasi havíem erradicat, però es veu que encara hi ha gent que... Veuràs que no tenen massa respecte per l’autoritat, vull dir, cap! I per això hi aniràs sense cap càrrec, d’incògnit, tu seràs només una turista més per a ells, és clar, no volem que acabes en l’aigua. Has de passar desapercebuda, vigilaràs un personatge molt important i vetlaràs per la seua integritat física. Ja saps que aquelles festes es van prohibir per la seua exageració, perquè la gent es descontrolava, perquè no tenien mirament. Però mira per on l’únic poble de la Península que fa festa és Cullera, casualment el poble dels teus pares.

—El sistema ens ha advertit que hi ha una alta possibilitat que li pugua passar alguna cosa a aquest científic. Perilla fins i tot la seua vida —li advertí l’altre funcionari—. I tot això enmig de la festa, hi haurà foc, trons, desgavell, música, aldarulls...

—Foc i trons i traques i castells? Com permet això la policia? —Irene no concebia tot aquell desconcert.

—Algún dia t’ho explicaré... si tornes de la missió. Només has de saber que aquell poble té butla. Segur que fan foc i no serà fàcil que ningú hi intervinga.

—Tu coneixes el poble, almenys n’has sentit parlar els teus pares i... —el subdirector callà que anaven curts de personal, que tenien ja esgotat el pressupost, i que no tenien gent que entenguera el dialecte de la Ribera Baixa— res, que hem pensat que hi vages tu i pot ser que en tornes i tot...

–Tu sabràs com moure't. En conclusió, has de fer que el científic que arribarà a Cullera aquests terribles dies torne sa i estalvi.

–Seran només tres dies de... Falles –el director amb el millor somriure volgué alleujar la càrrega que li acabava de caure a la jove.

Aquella era la paraula que li llevava el somriure de la boca. Falles! Ni la Policia de la Moral ni el Servei del Pensament s'atrevirien a actuar aquells dies en aquell poble.

–Passaran ràpid –li comentà el director, a tall de...

–No teniu personal més preparat? És açò una broma? –pensà Irene-. Jo, amb només trenta anys m'he de papar aquesta missió tota sola?

Com que no li contestaren, Irene respirà, s'empassà l'últim bri de saliva, es féu forta i tragué els ànims que calia per a dir la paraula màgica.

–No hi ha problema, si el servei m'ho demana... només necessite conèixer el subjecte que no pot córrer perill. I si no torne, ja li fareu un homenatge a les meues restes.

–Serà molt senzill, tu només has d'estalviar-li tota mena de perills i després te'n tornes a casa, tres dies només. Sí, ja ho sé, no hi ha més remei que prémer les barres i de seguida tot passarà.

–I de la persona en qüestió ja t'enviem la informació al teu dispositiu. Ell estarà també avisat de la teua presència. Ací ens tens per al que necessites, ja saps, en cas d'emergència... però si no ens crides, millor...

–Recorda, no pot patir cap ensurt, la vida al planeta depén d'ell, els algoritmes no fallen, no volem cap accident perquè ell té la solució al canvi climàtic, ja ho saps.

–Corre risc la meua vida? –a Irene en aquell moment li importava poc el canvi climàtic.

–Dona, ningú ha mort mai en Falles, no havies de ser tu la primera però... series una heroïna i eixiries en els llibres de text, hi pots comptar.

–Vull carta blanca per a fer el que necessite.

–Com vulgues. Però vés alerta!

Irene va eixir del despatx lentament, quasi convençuda, llesta per al sacrifici. A casa diria que anava de turisme, millor llevar maldecaps a sa mare, que era molt de preocupar-se.

Però encara no havia acabat de tornar al seu despatx, els dos càrrecs que l'havien embarcada en la tasca acabaren d'arredonir la missió ara que ella ja no els sentia.

–Haurem de fer, a més a més, un informe posterior del comportament de les unitats que tenim en aquell Ajuntament com a regidors, no han vist mai el foc, i per això serà digne d'estudi veure com reaccionen.

–Això de posar androides en el lloc dels polítics té aquests inconvenients. Són més barats i més obedients, però no sabem com reaccionaran davant d'una festa amb foc i soroll. Tens raó, hem de preparar unitats alternatives per si es fonen els circuits.

–I volem la policia a les portes del poble. Però encarregat tu i a Irene ni una paraula, ha de desconéixer aquest estudi.

–Ni una paraula.

Irene agafà el tren *loop* aquell mateix matí i en vint minuts ja es trobava mirant i extasiat-se per la finestra amb la visió de la immensa platja que envoltava Cullera. Al fons es veia l'antic castell i l'ermita envoltats d'aigua, ara eren una illa amb els seus amarradors.

La crescuda del mar que arribava des de l'extinta Silla fins al Montgó havia conformat una immensa badia que ocultava pobles negats com Sueca, però afortunadament, també tapava l'antic Manhattan de Cullera i tantes destrosses que s'havien fet abans del tsunami.

Ara de Sueca no quedava més que l'illa de la muntanyeta dels Sants. Un paratge idíl·lic, però allò era tot el que es recordava del poble. Quan pujà la mar, i com que els suecans no tingueren on refugiar-se, hagueren de ser acollits per pobles de la Ribera Alta. La diàspora de Sueca era una cosa massa sentida, però no en tots els pobles.

Cullera, que tampoc no tenia muntanya on emparar-se, senzillament ocupà Favara, Corbera i Llaurí; així, sense preguntar als naturals de la zona, afortunadament ho acceptaren amb notables mostres d'agraïment, o almenys així ho confessaven els polítics que havien participat en aquella redistribució-ocupació. En aquells dies imperava una frase: val més demanar perdó que demanar permís.

I les notícies que parlaven de grups de radicals que protestaven per l'ocupació dels seus territoris no eren més que propaganda antigovernamental, quatre gats sense futur.

Per al govern, l'ocupació de la serra de Corbera per part dels cullerots supervivents quedà, sense cap dubte, com a mostra de bon veïnatge entre la gent d'aquella subcomarca, la Ribera Baixa-Baixa.

I l'existència dels possibles dissidents que no ho entenien l'ocupació no era més que això, gent amb ganes d'emprenyar.

Mentre el tren circulava entre la mar i la muntanya, Irene consultà la informació que hi havia sobre el subjecte en qüestió el qual havia de tornar incòlume de nou a Houston. Les dades que li havien enviat eren una senzilla ressenya que podries trobar en qualsevol xarxa social.

Nicolau Oliver, de 55 anys, nascut a Cullera, de família benestant, encara que els orígens dels diners i la fortuna del seu pare estaven almenys sota sospita. Val a dir que el patrimoni de la família venia del comerç il·legal, com el de molta gent al poble, però és que era l'única forma possible per a sobreviure en una zona que s'arrapava a les pedres de la costera, sense terra per a conrear i sense poder anar a la mar perquè la vida s'hi havia acabat feia anys.

Per tant, en aquella contrada o eres comerciant o no hi havia res més a fer, qui diu comerciant diu traficant o contrabandista. I, paradoxes de la vida, el pare de Nicolau, que es féu ric una nit afortunada, tenia una plaça al poble com a heroi salvador de molta gent durant el cataclisme del gran tsunami de l'any 2073. Així era Martí Oliver, *Camallonga*, pare del nostre personatge, un heroi i un pirata.

Nicolau era científic eminent de la NAS-ESA, únic organisme occidental que continuava la carrera espacial i climàtica. I eren els únics perquè els russos havien desaparegut del mapa, absorbits pels xinesos i perquè, segons confessaven les males llengües, una gran partida de vodka en males condicions els havia exterminat. Tot arribà en un hivern més fred del normal a les estepes, les reserves de gas s'estaven exhaurint i no trobaren millor manera per a calfar-se, pensaren. Un vodka fet a base de creïlla fou el culpable.

Així doncs, Nicolau era el primer científic occidental que estava en condicions de resoldre el problema del canvi climàtic i, consegüentment, el desviament de l'eix terrestre, la fusió dels casquets polars, l'augment del nivell del mar, que a Cullera era ja part del

paisatge, i, sobretot, del desplaçament de les estacions astronòmiques i meteorològiques que cada dia anaven més despariades. I, evidentment, era l'únic que podia parlar de resoldre els desgavells climàtics que periòdicament atacaven la costa del Levante Español, inundacions i sequeres de forma sistemàtica.

Fins i tot el famós tsunami de l'any 2073 deien que l'havia causat el desconcert geològic dels darrers anys, l'allargament del moviment de rotació terrestre i els desequilibris de les masses del mar. Siga com siga, la situació al planeta corria risc de tornar-se irreversible si no es posava en marxa un pla radical per a aturar aquest procés. I per això Nicolau havia de tornar sa i estalvi a Houston per arredonar el seu treball.

Una causa del desconcert astronòmic era el desplaçament de les estacions. Per això les Falles se celebraven a finals de juny. Totes les festivitats associades al calendari meteorològic s'havien desplaçat i així, per exemple, Nadal, festivitat vinculada al sol naixent, se celebrava en març. Coses de l'eix terrestre.

I la visita de Nicolau al seu poble era perquè havia sigut nomenat faller d'honor municipal com a reconeixement a les seues aportacions a la ciència i com a fill predilecte de Cullera. Eren les primeres Falles en molts anys, les primeres després de la gran llevantada, que així anomenaven els homes de la mar al gran tsunami que negà mitja Ribera Baixa. Eren les primeres Falles que es feien seguint els consells del Gran Llibre, la solitària publicació en paper que s'havia salvat de la inundació, l'excepcional exemplar ara es conservava al museu municipal i l'únic referent fiable que tenien al poble per determinar com era aquella festa quasi oblidada.

I a més a més Nicolau acceptà el nomenament perquè tenia un assumpte intern per resoldre. La seua eixida o fugida del poble va ser explicada perquè son pare deia que ell havia d'estudiar a l'estranger, perquè calia aprofitar el seu cap privilegiat. Però segons contava la gent gran, la família va eixir cames ajudeu-me perquè son pare fugia d'un assumpte molt fosc i, a més a més, Nicolau

s'havia deixat un assumpte a mitges quan deixà embarassada la nòvia, Marta, trenta anys arrere.

Es deia al poble que els Camallongues hagueren d'eixir per a no donar explicacions a la família rival per l'origen de la fortuna sobtada i inesperada que els va fer rics una mala nit d'estiu.

Tot i això, el poble sentia Nicolau com a fill propi, encara que portara trenta anys treballant a l'estranger, era un cullerot famós i calia fer-ho evident i homenatjar-lo. Ningú millor que ell per a ser el faller d'honor en les primeres Falles després de la gran inundació al poble de Nova Cullera.

Irene tenia tres dies de treball al davant, mentre el tren la portava vora la immensa platja que vorejava la costera del castell de Corbera, on, per cert, hi havien col·locat un cartell de Sucs Cerveró que recorria la muralla. La famosa casa de licors es dedicava ara als sucus tropicals que s'havien aclimatat prou bé a la Península. Almenys hi havia gent que sabia treballar amb la llei seca que imperava feia anys, coses del nou govern i la nova moral imperant.

Quan la puritana casa d'hamburgueses McDonald's Trump es cansà de finançar governs i quan va veure que aquests no podien tornar-li els préstecs concedits no tingué més remei que assumir la presidència de l'hemisferi occidental i, per tant, imposar els seus postulats ideològics a mig món: ni tabac ni alcohol. I l'afegit Trump vingué perquè l'incombustible polític americà, que llavors tenia 127 anys, va comprar l'hamburgueseria i li feia goig, deien, veure el seu nom al costat de la famosa marca.

A Cullera la situació mundial no era tan aclaparadora com a la resta del món, era un petit llogaret abandonat a la costa occidental de la Mediterrània i que no tenia valor estratègic. Era més estimat pels antropòlegs que pels polítics.

I així s'havia construït el poble casa a casa després del tsunami, arrapant-se a la costera. La muntanya estava plena de casetes disperses que s'agafaven a les pedres miraculosament al vessant oriental de la serra i pujaven fins a arribar al límit de la Casella i la Murta. Les

vistes des de les cases més altes eren mítiques, alguns dies arribaven a veure el que quedava de l'illa de Mallorca. Tota negada, només es veia el pic solitari del Llucmajor, perdut i envoltat d'aigua. Una mena de penyeta del Moro, però moltes milles mar enllà.

Irene arribà a l'estació, agafà un taxi automàtic i en uns segons l'havien portada a l'hotel que s'alçava a la vora de Favara. La recepcionista, també automàtica, li indicà l'habitació. Irene quedava registrada. L'endemà el poble rebria el seu fill predilecte, però per a ella el treball previ començava ja, havia d'estudiar el camp d'operacions, les persones, els costums, per a evitar accidents i sobresalts.